

Albert. Mag. D. Thom. chafius, Albertus Magnus, S. Thomas hic, & D. Bonaventura in cap. 5. Luc. Optimè prævidebat Dominus, quod Pharisei hoc factum erant calumniaturi. Dicebant, quod cum publicanis, & peccatoribus manducat. Deinde exprobrantes dicebant, Ecce homo vorax, & peccator vini, publicanorum, & peccatorum amicus, Matth. 11. num. 19. quod ponderans Chryostom. citato loco, ait, omnia hæc dispiciebat, scilicet Christus, ut ad finem operum perveniret, nempe ad conversionem hominum, ut eos alliceret, ac attraheret ad se.

Secundò, Victor Antiochenus in cap. 2. Marci. Is qui illum in discipulorum numerum cooptaverat, nihil profus cunctatus, statim in domum illius ingreditur, in qua præter unam patris familias penitentiam, nihil profus boni comperit. Neque ob id succenset, aut quod acciderat, probro obicit, verum tanquam naturæ Dominus, ad convivium ingressus unâ cum cæteris comedit, & bibit, neque oblatam interim beneficiendi occasionem negligit. In quibus verbis multa sunt adnotanda. Et primò, In qua præter unam patris familias penitentiam nil profus boni comperit. Hoc sanè multum ponderandum.

Matthæus erat valde dives, ut est communis sententia, & cum illa domus esset sua, sine dubio magna, & ampla erat, & inde tam solemnibus pretiosis tapetibus adornata, convivium magnum tum ciborum copia, quam valorum multitudinem, quæ ex æstimabili metallo, auro, & argento erant confecta. Quomodo ergo dicitur, quod præter unam patris familias penitentiam, nihil profus boni comperit. Quamvis illa, quæ numeravimus, æstantium aspectui, utpote ornamenta externa viderentur bona, tamen Christi oculis omnia illa vilesciebant, nam eis nil bonum, & pulchrum appareret, nisi sola interna virtus, ac justitia; unde inter aurum, & argentum præter Matthæi penitentiam nil boni contemplantur Christus. Secundò, Neque ob id tamen succenset, aut, quod acciderat, probro obicit. Quamvis cætera omnia præter Matthæi penitentiam, ei displicerent, non tamen inde irascitur Dominus, sed dissimulat, quia magni principis est aliquando dissimulare, ut multa in melius valeat reformare. Tertio, & ad nostram quæstionem, Neque oblatam interim beneficiendi occasionem negligit. Quamvis illa domus videretur parum ornata ad tantum Dominum excipiendum, tamen in eam ingreditur, beneficiendi occasiones quærebat; & ideo hæc oblatam non negligit, sed cum peccatoribus, & publicanis manducat, potius attendens ad nostrum commodum, quam ad celsitudinem suæ majestatis. Vide cap. 3. num. 57. & 58.

Tertio Rabbanus, infra ad illa verba, Discipuli tui non jejunt, sic ait. Manducat Christus cum peccatoribus, ut gratiam, & potestatem intelligas. Quod dupliciter potest intelligi. Primò quod in hoc maxime ostenditur efficacia gratiæ, ac potestatis Christi trahendo ad se peccatores per convivium, cum hæc soleant multoties avertere homines à Deo Rom. 13. num. 13. ad Galatas 5. n. 20. Secundò, Jam Christi Domini divinitas voce Patris declarata erat in Jordane. Hic est filius meus dilectus, & testificatione Joannis: Ecce Agnus Dei; tamen, ait Rabbanus, quod manducat cum peccatoribus, ut gratiam, & potestatem intelligas. Quia degere inter peccatores, cum eisque conversari, absque eo, quod inde alicujus noxæ particeps efficiaris, opus est sanè divinum, manifesta quoque probatio, ac evidentia eximie gratiæ, diviniæque potestatis; & ita in hoc facto præcipuè declaratur substantialis gratiæ unionis hypostaticæ, quæ erat in Christo, ac etiam habitualis gratiæ, quæ in ejus anima inerat, apertèque ejus suprema potestas, utpote filij cunctis manifestabatur.

Quartò Abulensis quæst. 50. ait, quod Christus accepit convivium tum ob honorem Matthæi, tum, ut peccatoribus fiduciam daret, nam si Dominus contemneret peccatores, ad eum accedere non auderent. Quinò fecit hoc Christus ad ostendendum, quod nihil est, quod omittere debemus, quando intendimus aliquam utilitatem spirituales causare, ita Christus non indignatus est se humiliare ad manducandum cum peccatoribus, ut eos salvos faceret. Sic dicebat Paulus 1. Corinth. 9. num. 19. Cum liber essem ex omnibus, omnino me servum feci, ut plures lucrifacerem. Sextò, ut ostenderet Dominus, non esse peccatum comedere cum peccatoribus, dum tamen non communicamus eorum operibus malis; multa enim sic Christus fecit ad dubia tollenda, simili enim ratione in nuptiis voluit interesse, ut eas tamquam licitas sua præsentia honestaret, Prov. 23. nec obstat quod Proverb. 23. num. 6. dicitur, Ne comedas cum homine malo. Et Apostolus ait, 1. Corinth. 5. num. 11. Si frater est fornicator, aut avarus, aut rapax, cum hujusmodi nec cibum sumere. Rectè respondetur cum Alberto Magno sequenti versu, quod illa, & similia intelliguntur de peccatoribus obstinatis, ac hæreticis, de quibus nulla est spes emendationis, & aliquod tantum timeri potest, quod nullum dari poterat in Christo, & ex ejus conversatione cum peccatoribus magnum bonum spirituale resultabat, cum multi converterentur.

Septimò D. Petrus Chrysológus serm. 29. sic ait, Discumbat Jesus plus in Matthæi mente, quam signate: & epulabatur non cibis, sed rediis peccatoris, ut revocaret convivio collegio, humanitatis affectu, dulcissima sui confabulatione discumbente, quos sciebat posse judicis agnita potestate dissolvi. Affictebat Dominus adducere ad se peccatores, & ad hoc non exhibet judicariæ potestatis signa, terrores flagella, & mortes, sed benignitatis indicia, dans dulcissima verba, ac in convivio accumbens, sciebat enim, quod judicis potestas terrore poterat; affabilitas verò allicere ac attrahere; & in illo convivio reficiebatur Christus non corporali cibo, sed peccatorum conversione. Vide supra cap. 10. num. 52. & num. 83. 84. & 85. cap. 20. num. 10.

Preme illa verba sancti Patris, Discumbat Jesus plus in Matthæi mente, quam signate. Plus discumbat Jesus in Matthæi anima, quam in ipsa mensa, non enim Dominus tam attendebat ad pretiosam suppellectilem, quam ad mentem Matthæi, magis quærens hominem, quam illius rem; coram Samuele ponit Isai præstantissimos filios, ut ex eis unus eligatur in Regem, & quærens Propheta, an alius superesset filius, ait Isai, Adhuc reliquus est parvulus, & pascit oves, i. Reg. 16. n. 1. Sed cur Isai suum filium, qui tantum restabat, ut eligeretur in Regem, ita deprimat, ut parvulum despicabilem dicat? Totum divina providentia dirigebatur, ut fieret manifestum, quod Deus non attendebat ad pulchritudinem, ac dispositionem corporis Davidis, sed ad illius animam, plus requirens hominem, quam illius rem. D. Basilii Seleuc.

Pro salute aliorum nil omittendum. 1. Cor. 9. 1. Cor. 5. Albert. Mag. Chrysológus. 78. Chrysológus. 79. Deus vult hominem, & non rem illius. 1. Reg. 16.

Selecus Orat. 15. Curâ regis distentum gratia vocavit ad regnum: nam cognita animi mentem erubescit artem. Placet sibi Deus abstusam in despecto corpore margaritam conspicuam.

Selecus Orat. 15. Curâ regis distentum gratia vocavit ad regnum: nam cognita animi mentem erubescit artem. Placet sibi Deus abstusam in despecto corpore margaritam conspicuam.

QUÆSTIO XIV.

Quomodo Christus hoc convivium accepit, cum forte fuerit paratum de male acquisitis?

80. Hoc dubium movet Chryostomus bo. millia 31. in Mattheum, sic dicens. Et quævis que tunc appesita erant, injuste, atque rapaciter fuerunt acquisita, non repellit tamen Dominus, sed assumptis ex illis, magnum enim lucrum oriebatur, & quinimo eodem ictu, eademque mensa cum peccatoribus vitur. Hæc ceritè bonum Medicum accenti qui nisi laborantium putredinem ferat, non potest eos à morbis liberare. Ubi videtur hoc referre ad Domini benignitatem, qui sustinet putredinem ægroti, ut eum ad sanitatem reducat.

81. Sed, ut jam supra notavi quæst. 11. quamvis officium publicanorum esset valde periculosum, unde publicani male audiebant in populo, tamen omnia, quæ ipsi congregaverant, non erant ex furto, ac rapina, nam vectigalia justè exiguntur à Principibus, & ideo Christus Dominus jussit tributa dare Cæsari, Matth. 22. n. 21. Quod corroboratur ex revelatione S. Brigitæ relata q. 10. quod Matthæus erat sollicitus de sua salute, & neminem fraudare voluit. Unde Chryostomus intelligendus, ut ait Toletus c. 5. Luc. ann. 57. de his, quæ sæpe contingunt, quia à publicanis ex male partis sunt sumptus.

82. Deinde esto concedas ex abundantia, illud convivium fuisse paratum ex mammona iniquitatis, Tamen Christo Domino licebat non tantum de bene, sed etiam de male partis edere, nam ipse cunctorum Dominus est, & ob suum universale dominium de omnibus potest disponere, & ea dare, & transferre, ut sibi placuerit, deinde ut præsentem difficultatem solvant Alb. Magn. & Salmeiron, licet salutis animarum incumbens, quod necessarium est dumtaxat ad victum sumere, tamen de mammona iniquitatis sit paratum, nam laborat, ut eum ad Deum trahat, & ut omnia male parta restituat. Quod si sint incerta debita, nec certos habeat dominos, quibus sint reddenda, ad Christum, ac ejus pauperes pertinent, & ad hunc sensum vult Salmeiron adducere Chryostomum, qui ait, magnum enim lucrum oriebatur. Vide citata verba.

Albert. Mag. Salmeiron. 83. RANSIENS Dominus vocat Mattheum, nam, ut dixi supra ex Chrysológus mente, non dixit Evangelista, cum staret ibi, sed transtulit, & pertransiit. Non enim in limine stetit a in Evang. Tom. 11.

QUÆSTIO XV.

Quare Christus accumbens in mensa trahat ad se peccatores, & publicanos, cum transiens vocaret Mattheum.

83. RANSIENS Dominus vocat Mattheum, nam, ut dixi supra ex Chrysológus mente, non dixit Evangelista, cum staret ibi, sed transtulit, & pertransiit. Non enim in limine stetit a in Evang. Tom. 11.

domus peccatoris poterat Dominus commorari ac stare, sed pertransiit, contra tamen hanc doctrinam ex præsentibus magna infurgit obiectio. Nam Dominus discumbat in hoc convivio cum peccatoribus & publicanis, eos invitans, ac trahens ad se dicens: Misericordiam volo. Cur ergo transiens Mattheum vocat, sedens vero hoc ad se allicit, magnam differentiam ostendit? Dominus dum de bono communi, ac particulari agitur: nam de communi consulto, ac tanquam sedes pertractat. At de particulari, veluti casu, ac obiter pertransiens videtur ad illud attendere. Hinc est, quod turba multa publicanorum, ut ait Divus Lucas, in qua hominum communitas designabatur, sedente Domino invitatur, ac trahitur. At Mattheus, ut particularis homo, transeunte Christo vocatur, & adducitur.

Apparuit Dominus Moyse in flamma ignis in medio rubi, Exod. 3. num. 2. quod explicans Divus Basilius Magnus in c. 6. Isai ait Incumbat Deus uno loco, ait Moyse, Vadam, & videbo visonem hanc magnam. Quæ visio tantam voluptatem ei attulit, ut inde diceret, ut notat Theodoretus, Osende mihi faciem tuam, Exod. 33. num. 13. Ut ejus votis Dominus annueret, ait ei, stabis super petram, & cumque transierit gloria mea, videbis posteriora mea, ibid. n. 22. Quare Dominus in rubo altissima mysteria Incarnationis, ac Passionis ostendens, immobilis, ac veluti defixus in uno loco se exhibet? Quando Moyse adhuc erat in exordio perfectionis vitæ: At post longa merita, multiplicataque petitiones dum Dominus transit posteriora ejus videt, vis scire hujus rei causam; perpede, in rubo erat Dominus de communi populi libertate agens. Descendi, ut liberarem populum meum. At in Sina se exhibebat Moyse, ut amico & familiari suo; cum ergo de communi populi, salute esset negotium, incumbens Dominus plantæ, & stans defixus in uno loco illud peragit, ac disponit; secus verò, cum ad particulares favores devenitur, non stat, sed transit gloria Domini, sicut D. Greg. Nyss. libro de vita Moyse. Vidi respiciam eum lucem divinam stantem in rubo, absque calceis, ut facilius ad lucem accederet, & in libertatem vendicavit suos. Et post pauca, Ardet desiderio videndi Deum, & pertransiens gloria Domini, permittitur ei aspicere posteriora ejus.

Duo celebres Principes, Dux Josue, & Rex Josue. Ezechias maxime nobilitati sunt à Deo, appositus Isai signis in sole, nam ad vocem Josue cap. 10. num Sol stat pro 13. stetit Sol, ad stetit verò Ezechie Regis, in signum suæ salutis, ut ei dixit Isai capite 39. num. 8. Reversus est Sol decem lineis, per gradus, quos descenderat. Cur in utroque casu demonstrat Deus tanta benignitatis signa, & non pari in modo Sol se præbet? Cur cum Josue stat immobilis in uno loco, cum Ezechia non permanet in uno gradu, sed per decem lineas revertitur? Sol stetit, ut pro salute totius Israël gloriosam victoriam assequeretur Josue, Revertitur verò, ut Ezechias fieret certus de sua salute, ac vita: ubi causa communis intercesserat: quiescente Sole benignitatis signum exprimitur; secus verò dum de particulari agebatur, incedente primo lumine incolumitatis salus demonstratur. Vide supra c. 3. num. 275 & 276.